

RUDOLF VASKY

Cena: 5,80 Sk.

TRETIA CESTA

TRETIA CESTA

Rudolf VASKY

Obsah

Kasínový efekt	3
Model kasínového efektu v ekonomike	3
Príklad z ozajstného sveta	7
Osudná chyba	7
Slávny argument	8
Zlodeji vo frakoch	9
O 135.198,40 Sk viac. A za čo?	10
Aj bankári krachujú	10
Úžerníci vedia, ako na to	11
Z galérie podvodníkov	13
Krátka história Medzinárodného menového fondu	13
S čím nerátali	14
Z obetí podvodu - sprisahanci podvodu	14
Keď bol dolár zlatý	16
Najväčší dlžník planéty	16
Privatizácia, konverzia, likvidácia	17
Medzinárodný menový fond dnes	18
Keď príde vysnívaný čas	19
Je tretia cesta možná?	19
Historické korene tretej cesty	20
Čo urobil Solón	21
K rozkvetu bez úrokov	22
Ako to bolo v Nemecku	23
Vymývačka mozgov číslo 1	24
Vymývačka mozgov číslo 2	26
Určenie ceny našej koruny	26

KASÍNOVÝ EFEKT

Hry v kasínach sú tak prešpekulované, aby prevádzkovateľ zarobil veľké peniaze bez toho, aby vyprodukoval niečo užitočné. Ako je možné, aby majiteľ hry vždy s matematickou určitosťou vyhral a hráči vždy s matematickou určitosťou prehrávali, si vysvetlíme.

Napríklad ruleta. Vnútorne stávky na jednotlivé čísla sú platené 1 ku 35 a vonkajšie stávky na bloky: červená, čierna, párne, nízke od 1:18 alebo vysoké od 19 - 36 sú platené 1 ku 1. Keďže koleso rulety má 37 oddelení označených od 0 do 36, "hoblík úžery" je na vnútornú stávku nastavený na 5,4 % (ozajstná šanca vyhrať je 1:36, ale vyhrávajúci dostane vyplatené len 1:35). Pre vonkajšie stávky je tento "hoblík úžery" nastavený na 2,7 % (18 šanci vyhrať, a 19 šanci stratiť, pretože nula podľa pravidiel znamená stratu na vonkajších stávkach) a výplata výhry je 1:1. Niektoré kasína pri padnutí nuly zoberú len polovicu vonkajšej stávky (francúzska ruleta), a tak znížia úrok na 1,35 %. No a v tomto systéme je podstata zákernosti kasínového efektu.

Masám ľuď sa takýto úrok zdá ako bagatel - nehodný pozornosti ich veľkorysej náture. Aj keď hráča na toto upozorníte, hrá ďalej, myslíac si, že "hoblík kasínovej úžery" prekoná a odíde s bezprácnym zárobkom. Samozrejme, že je na omyle. Môže vymýšľať systémy a stratégie aké len chce, aj tak bude skôr alebo neskôr zhobľovaný do ničoty. Táto hra podlieha zákonu veľkých čísiel, a preto hocijaký systém, či už vymyslený absolútnym debilom alebo zostavený pomocou superpočítača matematickým géniom bude fungovať nanajvýš s 50-percentným úspechom. To znamená, niekedy áno, niekedy nie. Keď áno, vtedy si hráč myslí: už to mám, už budem milionár, už sa moja každodenná dochádzka do práce skončila. Keď to prestane fungovať, hráč začne rozmýšľať: do čerta, už som to mal, kde som urobil chybu? Musím môj systém vylepšiť, dumá a ďalej pokračuje v hre. Avšak vďaka kasínovému efektu (úrok spojený so stávkovým limitom) hráč už nikdy nevyhrá nazad ani to, čo prehral. Naopak, čím ďalej hrá, tým ďalej bude upadať. Neprestajne sa bude odvolávať tu na únavu, tu zas na chybu, ktorú urobil a plno ďalších príčin, pripomínajúc ekonóma vysvetľujúceho pokles ceny akcií na burze. Koľko inteligentných ľudí bolo zruinovaných iba preto, lebo ignorovali kasínový efekt a ich peniaze prešli do vlastníctva majiteľa hry. Takže, keď si teraz povieme, že nebudeme hrať v kasínach a nedáme sa vťahovať do ich hry, máme vyhraté? Budeme žiť v prosperite? Len nie tak rýchlo! Čo ak nejakí špekulanti a manipulanti niektorých generácií strávili posledných 100 až 150 rokov vymýšľaním a zavádzaním kasínového efektu do ekonomík národov tejto planéty? Ale čo! To musí byť hlúposť, čistý výmysel! Pár ľudí možno oklamať, ale miliónové národy?...

MODEL KASÍNOVÉHO EFEKTU V EKONOMIKE

ROK 1: V obci je nás 10. Mišo vyrába náradie, Jano je chovateľ, Jožo poľnohospodár, Ďuro staviteľ atď. Dáme sa dokopy a povieme si: nemáme peniaze, ale nechceme obchodovať "primitívnym" výmenným obchodom. Poďme k bankárovi a každý si požičiame po 100 korún. Takto budeme môcť kupovať jeden od druhého a budeme moderná, prosperujúca a šťastná obec. Bankár povie - dobre, požičiam vám každému 100 korún, splácať mi budete 10 korún ročne amortizáciu a k tomu 10 %-ný úrok. A ešte malá "formalita": každý z vás mi dá svoj dom ako záruku, že mi všetko zaplatíte tak, ako sme sa dohodli. Chlapi si povedia: pracovať vieme, čestní sme, tak čo by nie. Nech sa páči, pán bankár, tu sú naše domy ako záruka! Idú domov natešení a ešte aj do rozhlasu a novin dajú radostný oznam, že ekonomika obce získala pôžičku tisíc korún. V obci zavládne výborná nálada, budúcnosť je ružová (aspoň si to každý tak myslí)...

Mišo, už dávno som si chcel kúpiť náradie u teba, ale veď vieš nemal som peniaze, hovorí Jožo a hneď kupuje od Miša rýľ, motyku a nové hrable. Takisto Jano kupuje novú bránu na chliev. Ďuro zas murársku keľnu a miešačku na betón. Tak to ide dookola v celej obci - každý niečo kupuje, predáva, vyrába a nadobúda. Príde koniec roka, bankár sa objaví a žiada úroky aj splátku pôžičky. Každý v obci s radosťou dáva 10 korún úroku a 10 korún splátky pôžičky. Len Jano beží za Mišom a hovorí: ty, Mišo, je tu bankár a ja nemám ani haliera. Vieš, že som kúpil novú bránu, dal som postaviť novú maštal, kúpil som malé svinky, husi aj teliatka. Do budúceho roka ich vychovám, predám a tebe, čo mi požičiaš, vrátim aj s úrokami. Ale Jano, neblázni, však sme susedia, čo som ja bankár, aby si mi vracal aj s úrokami. Čo potrebuješ, s radosťou ti požičiam kedy len chceš. Veď sa poznáme od malička a viem, že aj ty by si mne požičal, keby som niečo potreboval. Jano zaplatí bankárovi svoju pôžičku a úrok. Bankár spokojný, že celá obec pekne zaplatila, strčí si do vrečka 200 korún, ponechajúc v ekonomike obce 800 korún (80 % obeživa do ROKU 2). Mišo, ktorý najviac predal toho roku, zarobil 200 korún a stal sa najbohatším v obci. Pozýva bankára na oldomáš. Spolu si chvália a rozoberajú s nádychom vysokého finančnictva, aký je ten systém - založený na úrokovom požičiavaní peňazí, dokonalý a pre ľudstvo užitočný. Akí to musia byť hnusní a závistliví ľudia, ktorí ho ohovávajú a nenávidia...

ROK 2: Druhý rok končí podobne. Bankár odchádza so 190 korunami vo vaku (10 % z 900 korún = 90 korún úroku + 100 k. amortizácia). Ekonomika obce sa scvrkáva na 610 korún (61 % obeživa) v obci. Tento rok pozýva bankára k sebe Jano. Dochoval všetky zvieratá ako plánoval, rozpredal celej obci a zarobil 210 korún. (Teraz je Jano najbohatší, lebo Mišo minul na stavanie a ostatok obce má medzi sebou rozdelených 400 korún.) Posadí bankára vedľa seba a začne sa chváliť, aký je on usilovný pracovník a geniálny biznismen. Všetko dobre premyslel a naplánoval, dal postaviť novú maštal, dal novú bránu na chliev, usilovne krmil husi, svine a dobytok. Bisťu, ten Mišo mal pravdu, keď minulý rok vychvaľoval aký je ten

bankový úrokový systém dobrý! Pritakáva mu celá obec, aj keď nie bohatá ako Jano, ale spokojná. Každý v obci má doma na stole pečenú hus, v špajzi šunku, slaninu a klobásy. Aj Mišo sa pýši a celá obec s ním, akú krásnu novú výrobnú si postavil a zariadil. Večer Jano leží a nemôže zaspať. Rozmýšľa a rozmýšľa.... Tohto roku som zarobil 210 korún, keby som kúpil Jožove polia a krmivo si pestoval sám, zarobil by som oveľa viac... Viem, že jeho polia sú hodné 100 korún, ale ja mu ponúknem 200 a on určite predá... Potom síce bude on najbohatším v obci, ale to nevadí. Z chovu zarobím 210 korún a teraz ešte viac, lebo si budem sám pestovať krmivo. Budem teda ja najbohatší v celej obci... Tak sa aj stalo. Jožo predal pole Janovi. Jožo je rád, že je teraz on najbohatší v obci a Jano sa s chuťou púšťa do práce.

ROK 3: Bankár príde pre úroky a amortizáciu. Stretne Jana, smutného a bez nálady. Čože si taký smutný, Janko? Ojoj, pán bankár, zle nedobre. Investoval som do chlievov, maštali, minulý rok som aj Jožove pole kúpil, a teraz ľudia nekupujú tak ako predtým. Aj sú hladní, aj by chceli husi, šunky, slaninu, klobásy, ale majú málo peňazí. Vraj budú radi, keď im ostane na suchý chlieb. Hľa tam, Ďuro - stavbár. Pred rokom staval Mišovi dielňu a teraz mu nikto nedal prácu. Ani mne nezaplatil za mäso a pšenicu, čo som mu dodal. Bankár zbystrí pozornosť. Hybaj za Ďurom a veru práve včas. Ďuro stojí na stoličke, slučku okolo krku a už už sa ide obesiť. Bankár kričí na Ďura: čo si sa zbláznil, čo to robíš? Ďuro zlezie dolu a hovorí: pán bankár, vyšiel som na mizinu, roboty niet, nemám z čoho platiť ani úrok ani amortizáciu. Ja si nezaslúžim žiť. Ja som naozajstný hlupák. Požičal som si od vás pekných sto korún. Miesto toho aby som si ich šetril, ja trulo, utekal som kúpiť od Miša novú keľnu a novú miešačku na betón. Od Jana som nakúpil mäso a od Joža pšenicu. Peniaze sú preč, prácu nemám a ešte aj môj dom bude preč, lebo som ho dal vám ako záruku na pôžičku, ktorú teraz nemôžem splatiť. Kam som sa dopracoval! Nechajte ma nech sa obesím! Ale bankár s vlúdnyim výrazom na tvári a mäkkým nebeským hláskom hovorí: Ďurko, Ďurenko, ty sa len nič neboj, ja som veľký humanista, filantrop a dobrácky dobrodej - vlastne kandidát na svätca. Nič sa neboj, tento tvoj neúspech neznamena koniec, ale začiatok nového, lepšieho života. Ja som veľmi bohatý. Pôjdeš ku mne a ja dám prácu tebe aj tvojej rodine. Dám ti do prenájmu krásny luxusný byt a bude vám dobre. Ďurko na to: ale pán bankár, čo by som ja s mojou rodinou u vás robil? Ako budeme platiť nájomné za ten luxusný byt? Ja som len stavbár, moja dcéra je zdravotná sestra, robí ľudové maľby a spieva ľudové piesne. Môjho syna som naučil tiež stavbárske remeslo a manželka je obyčajná matka rodiny. Bankár s nežným dobráckym výrazom na tvári rečie: Ďurko, ja Vám všetkým zabezpečím kurz rekvalifikácie! Teba dám na rekvalifikačný kurz komorníka. Budeš leštiť v mojom paláci zlaté lustre a zlaté nočníky. Už nebudeš v zime mrznúť po stavbách, budeš pracovať stále pekne v teplúčku. Aj keď niekedy budeš musieť voňať moje oné, ale veď vieš, ako sa to ľudovo hovorí - v smrade, ale v teplúčku. Tvoju manželku zas dám na kurz francúzskej kuchyne, aby mohla variť naše obľúbené špeciality. Tvoju dcéru pošlem na kurz modeliek a pózovania pre časopisy. Alebo na kurz erotickej masáže - po tom je teraz dopyt a zárobok je veľmi slušný. Z tvojho syna urobím moju pravú ruku. Dám ho na kurz ozbrojenej ochranky. Ozbrojím ho a bude chodiť so mnou po obciach vymáhať úroky. Vieš, Ďurko, nie každý je taký dobrý chlap ako si ty. V niektorých obciach ohrozujú môj život a volajú ma upír - vyciavač krvi. Ďuro rozmýšľa. Nepáči sa mu, že bude musieť voňať bankárovo oné. Ale keď si pomyslí na syna, ako bude bankárovou pravou rukou a nebude musieť mrznúť v zime po stavbách ako on, zajasá. Dobre, idem povedať manželke nech sa už aj balí z nášho domu a ideme k vám, pán bankár.

Financie obce: 10 občanov si požičia 1000 korún (každý po 100 Sk) s desaťročnou splatnosťou a 10 percentným úrokom.

Zostatok dlhu na výpočet úroku	10%-ný úrok	ozajstný zostatok amortizácia	pokles obeživa peňazí v obci v %
Koniec r. 1 - 1000	100 +	100 - 1000 =	800 -20%
Koniec r. 2 900	90 +	100 - 800 =	610 -39%
Koniec r. 3 720	72 +	90 - 610 =	448 -55,2%
Koniec r. 4 630	63 +	90 - 448 =	296 -70,4%
Koniec r. 5 540	54 +	90 - 296 =	152 -84,8%
Koniec r. 6 450	45 +	90 - 152 =	17 -98,3%
Koniec r. 7 360	36 +	90 - 17 =	
Koniec r. 8 270	27 +	90	Celá obec je daná bankárom
Koniec r. 9 180	18 +	90	do konkurzu, a tak bankár
Koniec r.10 90	9 +	90	získa vlastníctvo celej obce...

Takže na konci ROKU 3 si bankár odnáša z obce 162 korún namiesto 180 k. (100 k. amortizácia a 80 k. úrok), lebo Ďuro skrachoval. Jeho podiel bankár nevzal, ale ostal v ekonomike obce. Teda do ROKU 4 má obec 448 korún obeživa.

ROK 4: Počet dlžníkov v obci je 9. V ekonomike obce je teraz 448 korún, čo znamená, že obeživo obce sa za 3 roky znížilo o 55,2 %. Zákonito vzniknú v obci hádky, bitky a všelijaké rozbroje. Jeden obviňuje druhého: ten je lakomý, iný je bezočivý, lebo ponúka nízku cenu za jeho výrobky. Ďalší zas je zlodej, lebo pýta veľa peňazí za svoju prácu a "ľudia nemajú peniaze". Iný vraví, že ľudia sú leniví a nikomu sa nechce robiť. Hneď

na to krčí ďalší: Kto je lenivý? Čo mám vyrábať, keď mi to nikto nemôže zaplatiť?... A tak neustále dookola. Napokon sa dajú dokopy a uvažujú: Keď to takto pôjde ďalej, všetci skrachujeme ako Ďuro. Darmo, musíme si od bankára požičať ďalšie peniaze. Príde delegácia z obce s prosbou k bankárovi. On im však povie: a čo, vyzerám, že som spadol na hlavu? Moja matka nemala sprostých synov. Ešte ste mi nesplatili jednu pôžičku a už chcete ďalšiu? Pozrite sa, ja k vám budem férový. Keď mi splatíte, čo mi dlhujete, ja vám tu pred svedkami dávam čestný sľub, že vám poskytnem ďalšiu pôžičku, ale dovtedy, moji milí, nedám nič. Ja tu mám bankový biznis a nie dobročinnú organizáciu na podporu bitkárov, lakomcov a bezočivých lenivcov. Počul som, čo sa deje vo vašej obci zo stanice Slobodná Európa, aj som čítal v New York Times.

Príde koniec ROKU 4 a bankár si odnáša z ekonomiky obce ďalších 153 korún. V obci ostáva 296 korún (úbytok je 70,4 % od ROKU 1).

ROK 5: Amortizácia a úrok vyberá z hospodárstva obce 144 korún, ponechávajúc 152 korún. (Pokles obeživa o 84,8 % od roku 1.)

ROK 6: Bankár žiada na dlhovú službu 135 korún. V ekonomike obce je však len 152 korún. Po zaplatení ostáva 17 korún.

ROK 7: V obci teda ostalo iba 17 korún. Bankár dá celú obec do konkurzu - z vlastníkov sa stanú podnájomníci, zo zamestnávateľov zamestnanci. Bankár všetko riadi a kontroluje vo svojom prospechu.

Toto je model kasínového efektu úrokového finančnictva v ekonomike danej obce. Môžeme namietat, že v ozajstnom svete to takto jednoducho nefunguje. Poďme teda k príkladu z ozajstného sveta.

PRÍKLAD Z OZAJSTNÉHO SVĚTA

Náš murár Ďuro si kúpil auto. Keďže sa bojí, aby mu ho neukradli a nezničili, rozhodne sa postaviť si garáž. Peniaze na kúpu pozemku by ešte mal, ale na stavanie mu neostal ani halier. Hoci je murár a murovať si bude sám, bude potrebovať peniaze na materiál, zaplatiť elektrikára, tesára, pokrývača, nehovoriac o architektovi, poplatkoch za povolenie, atď. Ďuro príde do banky a požiadava o pôžičku 50.000 Sk. Bankár povie nášmu Ďurovi: dnes sa účtuje 20 až 30 % úrok. Keďže ja som tvoj kamarát a ako bývalý stranícky funkcionár cítim s robotníckou triedou, vybavím ti pôžičku na 18 % úrok s 5-ročnou splatnosťou. Budeš platiť mesačne 1.269,80 Sk (bankári používajú konštantné sumy, v ktorých sa mení len pomer úroku a amortizácie). Ďuro na to: keď budem toľko platiť mesačne, neostane mi na živobytie. Aj keď som vďačný, že mi účtuješ iba 18 % úroku, ale keby som mal toľko platiť mesačne, to by som sa do tej garáže musel aj presťahovať. Na to bankár - volajme ho Emo Šmógnerka - sa zamyslí a povie Ďurovi: vieš, čo pre teba urobím? Roztiahnem dobu splatnosti na 20 rokov. Takto sa mesačné splátky znížia na 771,6 Sk a to už budeš môcť platiť. Ved' keby si mal platiť nájomné za garáž, isto by si plátil 500-600 Sk mesačne, ba aj viac. Takto síce budeš platiť 771,66 Sk mesačne, ale tá garáž bude tvoja! Ďuro zajasá: Pani Šmógnerka, vy ste ozajstný finančný génius. Teraz sa už nečudujem, že v bývalom ÚV KSS vám dali titul odborník a majster - umelec a zlepšovateľ!

Spíše sa zmluva o pôžičke, v nej sa požičiavajúci (naš Ďuro) zaväzuje splácať pôžičku 50 tisíc Sk a úrok 18 % počas obdobia 20 rokov. Požičiavajúci sa zaväzuje platiť sumu 771,66 Sk mesačne (celkový súčet splátok za 20 rokov činí 185 tisíc 198 Sk aj 40 halierov). Ďalej požičiavajúci sa zaväzuje dať vlastníctvo garáže bankárovi, ak nebude plniť mesačné splátky tak, ako sa zaviazal. Po patričných notárskych právnych úkonoch dá bankár Ďurovi 50 tisíc Sk. Ďuro potom tieto peniaze minie na tehly, vápno, cement, armatúry, bránu a okno. Zaplatí elektrikára, pokrývača, tesára a inštalatéra. Takto sa dostane "nových" 50 tisíc do obehu slovenskej ekonomiky.

OSUDNÁ CHYBA

TU JE OSUDNÁ CHYBA ÚROKOVÉHO FINANČNÉHO SYSTÉMU:

PENIAZE, KTORÉ SA cez pôžičku DOSTALI DO OBEHU, SÚ OBSIAHNUTÉ V ČIASTKE 50 TISÍC SLOVENSKÝCH KORÚN. PENIAZE, KTORÝMI BUDE TREBA PLATIŤ ÚROKY, VŠAK DO EKONOMIKY DANÉ NEBOLI, A PRETO ZATIAĽ NEEEXISTUJÚ. AVŠAK POŽIČIAVAJÚCI ICH MUSÍ ZAPLATIŤ, TEDA VYBRAŤ Z OBEHU - V TOMTO PRÍPADE 185.198,40 Sk. TO JE O 135.198,40 Sk VIAC, AKO DAL DO OBEHU, KEĎ SI POŽIČAL 50.000 Sk...

KAŽDÁ PÔŽIČKA OPERUJE TÝM ISTÝM SPÔSOBOM: každý požičiavajúci pridá požičanú čiastku do celkového súčtu obeživa, ale úrokovými platbami potom spätne vyberie z obehu omnoho väčšiu sumu. Takto vzniká nedostatok peňazí v obehu. PRETO NEEEXISTUJE SPÔSOB, AKO BY VŠETCI DLŽNÍCI MOHLI SPLATIŤ SVOJE DLHY!!! Keď splácajú úroky, peniaze z obehu miznú. Jediné čo im ostáva, je snažiť sa vyrábať tovar (a tak vyrábať ďalšie peniaze) a zápasit jeden proti druhému. Pritom si požičiavajú stále viac a viac, a tak sa stávajú úplne závislí od vôle, rozmaru, vrtochu, predstavy a záľuby bankárov a finančníkov. Títo bankári a finančníci vo svojom živote nevyprodukujú žiadnu hodnotu. No aj tak pomaly a postupne, s matematickou určitosťou kasínového operátora získavajú pod svoju kontrolu pôdu, budovy, zariadenia, terajšie i budúce zárobky celej populácie! Ak si niekto myslí, že unikne týmto upírom tak, že si nevezme pôžičku - je na

omyle! Tento úžernický systém núti všetkých producentov hodnôt byť zadĺžený bankárom (úžera je pridaná v cene produktu). Takto dokážu títo beštiálni upíri vyciavať krv aj z tých, ktorí ich obchádzajú na stovky kilometrov. V kasíne nás predsa nikto nenúti hrať, môžeme odísť kedy chceme! Ale v ozajstnom živote sme nútení hrať ich hru a nikto z nás odísť nemôže, iba ak umrie. Aby nám mohli cicať krv až do smrti - už SDĽ prostredníctvom B. Schmognerovej avizovala zvýšenie veku odchodu do dôchodku na 65 rokov. Pri priemernom veku našej mužskej populácie 65 rokov je jasné, čo majú na nás prichystané: zdierať nás až do smrti. A do penzie, na odpočinok môžeme ísť - ako dobrí kresťania - po smrti...

SLÁVNY "ARGUMENT"

Slávny argument je známy na celom svete, je hlásaný nielen úrokovým finančníctvom, ale dokonca je opakovaný aj ináč pomerne inteligentnými ľuďmi. Znie: bankári, finanční špekulanti a manipulanti svojou aktivitou umožňujú kolobeh peňazí, a tým fungovanie ekonomiky.

Akoby bez bratia úrokov, bez špekulovania a manipulovania s financiami vo svoj prospech došlo k zrúteniu ekonomík, nastala by svetová katastrofa a doba temna. Takže vlastne máme byť radi, že máme možnosť platiť 10-20-30 % úroky.

Presne takýto argument môže na svoju obhajobu použiť každý iný podvodník, zlodej a bandita! Veď na čo iné taký bandita použije výsledok svojej aktivity? Práve preto mnohých darebákov chytili, lebo svoj lup dajú veľmi rýchlo nazad do ekonomiky: zrazu si postavili nový dom, kúpia si nový nábytok, nové auto, nový bazén. Chodia do drahých reštaurácií, dajú si šiť nové obleky a nové šaty, investujú do akcií, kúpia si sporiteľné certifikáty atď, ... atď. Zrazu ľudia okolo nich sa začínajú pýtať: Kto je ten človek? Odkiaľ prišiel? Čo robí? Odkiaľ má toľko peňazí? Jedno sa spojí s druhým a netrvá dlho, keď dotyčného odhalia ako banditu, ktorý olúpil veľa ľudí živiacich sa poctivou prácou. Keď nastane deň súdu, bandita sa bude obhajovať, že on nie je lúpežník, ale len obyčajný ekonomický aktivista. On si predsa z ulúpených peňazí nenechal ani halier vo vlastnom vrecku, ale ich vrátil nazad do ekonomiky. Koľko dobra tým urobil, o koľko rodín sa postaral! Koľko detí malo čo jesť a koľkým dal zamestnanie - architektom, murárom, klampiárom, tesárom, stolárom, inžinierom, pomocným robotníkom, automechanikom, krajčírom. Vlastne jemu patrí vďaka, a nie kriminál! Ujde tento lúpežník s takýmto argumentom pred trestom? Absolútne nie! Totiž podstatou zlodejstva, lúpeže, podvodníctva a banditstva je neoprávnené odobratie peňazí ich oprávneným vlastníkom a ich nasledovné neoprávnené použitie vo svoj prospech. Koľko dobra pritom urobili s týmito ulúpenými peniazmi vôbec nie je podstatné, pretože podstata aktivity bankárov, finančných špekulantov a manipulantov je teda presne taká istá ako podstata aktivity podvodníkov, zlodejov a banditov:

ZÍSKANIE KONTROLY NAD PENIAZMI, O KTORÝCH ZAROBOK SA NEPRIČINILI.

ZLODEJI VO FRAKCOH

Rozdiel je len v tom, že jeden darebák (bankár) používa na olúpenie čestných ľudí kasínový efekt a druhý darebák (bandita, zlodej, podvodník) používa na olúpenie svojich obetí hrozbu, násilie, využíva ich nepozornosť a naivnú dôverčivosť. Následky násilia, nepozornosti a dôverčivosti sú badateľné ihneď, alebo krátko po čine. U obetí vyvolávajú hnev. Preto veľakrát, keď sú banditi, zlodeji a podvodníci prichytení pri čine, dobijú ich na smrť ináč mierumilovní a láskaví ľudia, ktorí možno vo svojom živote ešte nikdy nikomu neskrivilili ani vlas na hlave. Následky kasínového efektu sa však nedostavia ihneď, ani po krátkom čase. Keď sa napokon dostavia, ich príčiny sú také nejasné a obec je už taká vysilená a zmätená, že ani nevie odkiaľ fúka vietor a koľko je hodín. Následky sa dostávajú v rôznych časových intervaloch. U niekoho sa ani nedostavia, ale presne ako pri rulete, hracích automatoch či lotérii sa finančná situácia niektorých jednotlivcov ešte vylepší. Týchto pár náhodných šťastlivcov potom zlodeji vo frakoch všade ukazujú a oslavujú nie ako príklad zákony náhody, ale ako výsledok úrokového bankovníctva v kombinácii s tvrdou húževnatou prácou. Pravda, tak ako v lotérii, ani tam nikdy neukážu masy prehrávajúcich. Títo tiež po celý život tvrdo a húževnato pracovali a tvorili materiálne hodnoty, no ich finančná situácia sa vôbec nevylepšila. Po smrti, keď ležia v truhle, jediným dôkazom ich tvrdej a húževnatej práce sú ich dve mozoľnaté, zrobené a drsné ruky! Nič iné, žiadne bohatstvo po nich neostáva. Nekonečné milióny takýchto ľudí nám masoví manipulátori neukážu nikdy! Usmiatu tvár výhercu ukážu vždy, ale celoplošný záber multimiliónových mäs, pozbavených svojich peňazí neukážu NIKDY!

Takto, vytvorením falošnej predstavy v myšliach miliónových mäs ujdú strašnému trestu! Čo vari chceme marxizmus? Absolútne nie! Vlastnenie výrobných prostriedkov a obohatenie sa vlastnou produktívnou prácou je jedna vec. Aby však niekto držal v neustálom poddanstve kasínovým efektom milióny a milióny čestných, pracovných, nič netušiacich a dôverčivých ľudí, to je predsa niečo celkom iné!

0 135.198,40 SK VIAC. A ZA ČO?

Videli sme to na ozajstnom príklade nášho Ďura, ktorý si chcel postaviť garáž, a preto si požičal 50 tisíc. Za to je nútený dať bankárovi o 135.198,40 Sk viac, ako mu bankár požičal. A za čo vlastne? Veď

administratívne a režijné náklady na prípravu takejto pôžičky môžu byť 1.000-2.000 korún dokopy aj s atramentom, papierom, obálkami a známkami! Prečo ale je náš Ďuro nútený zaplatiť nie o 1.000-2.000 korún viac, ale až o 135.198,40 Sk?

Aby dostali do svojich rúk o 135.198,40 viac, ako Ďurovi požičali, a tak zbohatli? Keby len to! To nie je koniec. Tento zisk, ak si ho bankár nestrčí do vlastného vrečka ako dividendu, môže premietnuť do rezervy. Na túto (ak zákon požaduje 10 % rezervu) je potom legálne autorizovaný získať pod svoju kontrolu od verejnosti ďalšie vklady do výšky 1 milión 351 tisíc 984,00 korún. Ak túto sumu zas požičia iným za rovnakých podmienok ako Ďurovi, výsledný zisk už bude 3 milióny 655 tisíc 624 korún a 13 halierov. No a keď to zasa premietne do rezervy (pri spomínanej 10 % požiadavke), tak bude autorizovaný zákonom vycucnúť od verejnosti a prevziať do vlastnej kontroly už 36 miliónov 556 tisíc 241 korún a 30 halierov. A tak ďalej... a tak ďalej, AD INFINITUM. To všetko za cenu jedného pera, papiera a mizernej 50-tisíc korunovej pôžičky na garáž (pritom vieme, že banky neurobia len jednu 50-tisícovú pôžičku). Teda takto to funguje! Môže sa ešte niekto čudovať, ako mohla vzniknúť za posledných 100-150 rokov skupina ľudí, ktorí majú pod svojou kontrolou finančné zdroje, tejto planéty?! Ich Herodesa! Dobré, ale nenadávejme a nebudme konfrontační. Aj bankári sú ľudia a aj medzi nimi sa nájdu chudáci, veď aj bankári krachujú...

AJ BANKÁRI KRACHUJÚ

Ano, krachujú, a ešte ako! Aby sme rozumeli celému podvodu, banky ako ich poznáme dnes, začali vznikať len v minulom storočí. Nikdy v histórii ľudstva čosi také nejestvovalo. Hoci požičiavanie peňazí na úrok, tak ako prostitúcia, je známe od začiatku histórie. Už v 14. a 15. storočí začali vznikať banky. Boli to skôr združenia kde jednotlivými vkladateľmi, majiteľmi a požičiavajúcimi boli tie isté osoby. Podobne ako za posledných 2700 rokov zaznamenananej histórie, začínajúc antickým Gréckom. Boli to banky vytvorené spoločenstvom alebo štátom za účelom nahromadenia financií na obranu. Alebo, aby zjednodušili a urýchlili obchod. V modernej histórii prvá takáto banka bola založená v Benátkach v roku 1587, Banco Della Piazza Di Rialto. Prijímala vklady v minciach, premiestňovala peniaze z konta na konto, platila potvrdenky o výmene tovarov, účtovala, ale nerobila úrokové pôžičky a ani neplatila úroky na vklady. Služby boli zadarmo a réžiu platil štát. Podobné banky boli založené v Amsterdame v roku 1609 a v Hamburgu v roku 1619. Požičiavať peniaze za úžeru (úrok) a byť zadĺžený za úžeru (úrok) sa odjakživa považovalo za zlo, ak nie hriech. Užerníctvo, ako aj prostitúcia, boli v rukách pokútnych charakterov. Byť zákazníkom v bordeloch bolo spoločensky neprijateľné, takisto byť zákazníkom úžerníka bolo spoločensky zavrhané. Keď sa prostitúcia cyklicky z času na čas tak rozrástla, že začala ohrozovať dobré nažívanie v rodinách, prišla náprava. Manželky, deti, švagrovia, švagríné, svokrovia, svokry a ostatný ľudia vytvorili aj niekoľko tisícové davu a vykonali pogrom na bordely aj prostitútky. Veľakrát ubili na smrť tie, ktoré nestačili újsť. Tak isto, keď sa v obci alebo v meste rozmohlo užerníctvo (požičiavanie peňazí na úrok) a následný kasínový efekt dohnal veľa rodín do zúfalstva, netrvalo dlho, kým sa zišiel niekoľko tisícový dav a zaútočil na úžerníkov. Tých, ktorých nepozabíjali, vyhnali do druhej krajiny.

Takže cyklicky, z času na čas, aj úžerníci prišli o svoje peniaze, ak nie o svoje životy. Keď sa im podarilo újsť s holým životom do druhej krajiny, tam potom sedeli, špekulovali a premýšľali: čo budeme robiť? Čestná, produktívna práca nám smrdí, peniaze na požičiavanie už nemáme. Teraz sme však v novej krajine, tu nás ešte nepoznajú. Je tu dosť ľudí, ktorí zbohatli čestnou prácou, ale prísť v noci a orabovať ich sa bojíme. Teraz by sme možno ani s holým zadkom neušli. Ako ale tie peniaze od nich dostať? Musíme niečo vymyslieť, ináč pokapeme od hladu! Radili sa, radili a sedeli okolo ako muchy na hnoji. Ojoj, ako by sme sa zasa radi živili úžerou, nič nerobili, len peniaze druhých si do vrečka dávali... Až jedného dňa na to prišli. Pôjdeme k bohatým ľuďom a povieme im, nech nám oni požičajú svoje peniaze a my im za to dáme úžeru. Určite nám s radosťou požičajú za úžeru tak, ako aj my sme s radosťou požičiavali druhým. Určite aj im sa bude páčiť bezpracný zisk! Lenže my potom tie peniaze vezmeme a budeme požičiavať druhým za ešte väčšiu úžeru ako my platíme. Rozdiel medzi tým, čo budeme platiť my a účtovať druhým, bude náš zisk. Ha, ha, háá! A v prípade pogromu my už nestratíme svoje vlastné peniaze. Ha, ha, háá! Ešte si ich zavoláme na pomoc, aby nám naše mizerné životy zachránili, veď my chránime ich peniaze a ich záujmy. To je ono, to je ono! A tak sa zrodila tá forma bankovníctva, ako ju poznáme dnes.

ÚŽERNÍCI VEDIA, AKO NA TO

Pravdaže, bankové sprenevery sa začali množiť ako huby po daždi. Užerníci veľmi rýchlo zistili, že stačilo vylákať vklady od dôverčivých ľudí so sľubom veľkého úroku, potom jednoducho zmiznúť a do konca života nič nerobiť. A čo vtedajšie zákonodarstvo, ktoré bolo v rukách zdegenerovanej šľachty? Tá nerozmýšľala (ako v antických časoch), ako úžeru zakázať. Naopak, treba dosiahnuť, aby ďalej fungovala, ale tak, aby s ich vkladmi i s úžerou niekto nezmlizol. Tak sa spustila do chodu mašina legislatívy, ktorá sa nezastavila doteraz. Na celom svete boli prijaté všelijaké zákony, zákonné opatrenia, či vládne bankové opatrenia, vznikli rôzne komisie... Ale do dnešného dňa je to všetko nanič. Aký má význam zákon, ktorý vyžaduje základný kapitál alebo rezervu? Dotyčný bankár ujde (pri 10 % rezerve) nie s 300, ale iba s 270 miliónmi. Ako príklad môžeme uviesť Banku Bohemia v Čechách. Vyžadovanie základného kapitálu je pre bankových podvodníkov iba zlým žartom a poistenie vkladov (v USA) ešte horším. Ľudia si musia uvedomiť, že

BANKOVNÍCTVO, AKO AJ ARMÁDA A VLÁDA NEMÔŽU BYŤ V RUKÁCH SÚKROMNÝCH OSÔB A FIRIEM!

V USA, pri obrovskom savings and loan fiasku, tisíce bánk a sporiteľných inštitúcií došlo ku krachu cez podvody, švindly a "zlý manažment". Poistovací fond bol úplne vyrabovaný a daňoví poplatníci boli bez ohľadu na "právne a štátne záruky a zábezpeky" orabovaní do výšky 800 až 900 miliárd dolárov. To ešte nehovoríme o komerčnej banke Continental Illinois a krachovej lavíne ďalších. Len v prvom štvrtroku roka 1994 skrachovalo v USA päť komerčných bánk a niekoľko stoviek menších sporiteľní. Počet bánk v USA sa udržiava okolo 39 tisíc a ročne ich krachne niekedy až niekoľko tisíc. To znamená, že niekto stále zakladá nové a tak udržiava kolotoč. Preto bankárom, finančným manipulantom a špekulantom tak veľmi záleží na globalizácii bankovníctva. Keď v jednej krajine urobia podvod, švindeľ či chytráctvo, zoberú peniaze a prejdú do druhej. Zložia zákonom vyžadovaný kapitál, kancelárie si obložia mramorom, kúpia drahý nábytok a vybavenie, urobia patričný dojem a vycucnú vklady. Nejaký čas "melú" a robia machinácie. Keď vklady mnohonásobne presiahnu ich základný kapitál, jednoducho sa vyparia aj s peniazmi (ako v prípade Banky Bohemia). Alebo to urobia ešte rafinovanejšie, vklady si rozoberú cez kumpánov v rámci pôžičiek a úverov. Tieto pôžičky a úvery sa potom stanú nedobytnými, banka následne krachne a ide do konkurzu. V tomto prípade bankári neutekajú za hranice, ale pekne sedia a vysvetľujú. Je nám ľúto, ale viete, zlá ekonomická situácia... A ide sa ďalej! Videl už niekto niekedy niekde na tejto planéte skrachovaného bankára o žobráckej palici?!

V SÚKROMNÝCH BANKÁCH, AK VYKAZUJÚ ZISK, TENTO IDE DO VREČÁK HŔSTKY ĽUDÍ. AK PRÍDE KU STRATE, ODNESÚ SI TO VKLADATELIA A ŠTÁT...

V USA Attorney General - generálny prokurátor vyhlásil, že keby mali trestne stíhať v plnom rozsahu zákona len bankové podvody a švindly narobené v saving and loan fiasku v rokoch 1979 až 1987 - museli by zamestnať všetkých prokurátorov. Keby sa ničím iným nezaoberali, trvalo by im to 200 rokov. Z tohto si môžeme predstaviť gigantickú masívnosť podvodného bankovníctva v USA. Na zachovanie si tváre a vytvorenie zdania zákonnosti generálny prokurátor USA sa rozhodol stíhať v plnom rozsahu len naozaj flagrantné a bezočivé bankové podvody, švindly, rozkrádania a zneužitia postavenia. Napríklad Charlesa Keatinga z Kalifornskej saving and loan, ktorý doslova prešustroval 3,4 miliardy dolárov, nie milióny - miliardy!

Z GALÉRIE PODVODNÍKOV

Spomeniem len najväčších spomedzi týchto podvodníkov - Jacobo Finkelstein - argentínsky financier, miliardoví akcioví špekulanti Michael Milken, Ivan Boesky - atď. Miesto toho aby boli obesení, alebo aspoň dostali doživotie, odsedeli si zopár mesiacov a žijú si ďalej akoby nič. A s ostatnými, ktorí majú na rováši len 100-200 miliónov dolárov, prokurátori robia dohody. A to také, že obžalobu znížia na nižší paragraf a oni priznajú vinu. Tak sa vyhnú súdному procesu. Vyfasujú síce 4-5 rokov, ale s dobrým chovaním a ako nenásilných kriminálnikov ich pustia von za 5 mesiacov. Akurát, že majú zakázané na určitý čas pracovať v bankovníctve. Takto sa potom generálny prokurátor USA môže chváliť, ako sú v našom právnom štáte stíhaní bankoví podvodníci. Podvodník je zas rád, že je za krátky čas opäť na slobode a môže si užívať, čo si poschovával. A TU JE TAJOMSTVO NIE VLÁDOU ZAPRÍČINENEJ INFLÁCIE. Takto sa dostávajú do obehu mnohomiliardové, ničím nekryté sumy peňazí. Je teda absolútne chrapúnka, trestuhodná bezočivosť, ak niekto odmietne zvýšiť plat robotníkovi, ktorý dennodenne produkuje ozajstné hodnoty a ledva má na živobytie s odôvodnením, že zvýšenie platu robotníkovi by bolo "inflačné". Pozrime sa na požičovné portfólia (loan portfólio) českých a slovenských bánk, koľko majú (non-performing loan) nedobytných pôžičiek. Pritom všetci vieme, ako sa dávali pôžičky od roku 1989. Chceš 10-20-30 alebo viac miliónov? Dones 100-200-300 tisíc do môjho vrecka a máš to! Ako a či to bude nazad splatené, to nás už nezaujíma! A TAK DNES NEMÁME PENIAZE! Sme schopní vyrábať všetko na stavbu domov a predsa nemáme kde bývať a nemôžeme stavať - lebo "nemáme peniaze". Kravy máme, mlieko vyprodukuje, ale naše deti mlieko v školách nedostanú. Prečo? "Nemáme peniaze"...

KRÁTKA HISTÓRIA MEDZINÁRODNÉHO MENOVEHO FONDU

Keď v júni 1944 už bolo jasné, že invázia spojencov do Európy nebude odrazená a nemecké vojská ustupujú na všetkých frontoch, zvolávajú spojenci konferenciu do Bretton Woods v americkom štáte New Hampshire. Zišlo sa tam zástupníctvo financiérov zo 44 štátov sveta. Medzi prvým a 22. júlom bolo dohodnuté založenie M.M.F. a Svetovej banky. Činnosť M.M.F. začala 27. decembra 1945. Základným motívom konferencie bol fakt, že celá Európa a Japonsko boli rozbombardované a Amerika absolútne nedotknutá a jej ekonomika absolútne bez konkurencie. Newyorskí bankári si boli vedomí, že na vyťaženie zo svojej výhodnej pozície potrebujú nejaké médium, cez ktoré sa bude prelievať bohatstvo tejto planéty do ich vrecák. Ale čo? Japonské jeny z rozbombardovaného Japonska? Alebo marky z rozbombardovaného Nemecka? Preto ihneď navrhli, aby sa obchodovalo v US dolároch. Keď proti tomu boli námietky, "prečo by mala byť jedna papierová mena viac ako druhá" (zlaté krytie dolára bolo zrušené v tridsiatych rokoch). Američania so sebavedomím opitého námorníka (s obrovským obchodným prebytkom za pár rokov vojny a mysliac, že to takto pôjde ďalších 500 rokov) grandsky obnovili krytie - vymeniteľnosť dolára za zlato v pomere 1 unca zlata za 35 dolárov. Hneď po vojne sa začalo obchodovať v dolároch. USA veľmi ochotne predali každému, čo

len chcel, ale najskôr žiadali, aby si tieto štáty vytvorili devízové rezervy pôžičkami od M.M.F. Na tieto pôžičky bolo treba nielen platiť úroky, ale podmienkou pre udelenie takejto pôžičky bolo, aby si zvrchovaný štát nechal nadiktovať od M.M.F. hodnotu svojej meny voči doláru. V domnení, že nasadili kasínový efekt do ekonomík Európy, stanú sa pánmi sveta na večné časy. Oni budú predávať do Európy a Japonska a Európa a Japonsko sa im budú zadlžovať viac a viac, až za 20 - 30 rokov každý Európan a Japonec bude dolárovo zadlžený M.M.F. aj za svoju košelu a gate. Prvých niekoľko rokov po vojne tomu všetko aj nasvedčovalo. Hoci marxistické krajiny tento systém odmietli, bankári si nerobili starosti. Dobre vedeli, že marxizmus potláča individuálnu tvorivosť, a tak komunistické kajiny budú vždy zaostávať.

S ČÍM NERÁTALI

Lenže stalo sa niečo, s čím nerátali. Po vojne bolo Nemecko totálne vydrancované. Nielenže na rozkaz Eisenhowera bolo zavraždených 2 milióny nemeckých vojnových zajatcov (k čomu sa otvorene priznal v liste svojej manželke), ale z Nemecka poodvážali Američania, Briti, Francúzi a Rusi všetky strojné zariadenia, ktoré neboli zničené. Američania tiež ukoristili celú nemeckú patentovú dokumentáciu. Na ich milé prekvapenie, iba z tohto mali taký obrovský hospodársky prínos, ktorý im vyrovnal všetky náklady na vedenie 2. svetovej vojny. Všetci vypasení bankári v Londýne, Paríži a New Yorku sa otvorene tešili a pripíjali si na začiatok nadchádzajúcej doby kamennej v Nemecku pre ďalších 500 - 1000 rokov. Lenže základy, ktoré vštepil Karol Veľký (syn Pipina Krátkeho) do nemeckého národa, nezničili. Všetky strojné zariadenia boli odvezené, ale tým bolo vlastne Nemecko očistené od starých, opotrebovaných či zničených a často primitívne improvizovaných strojov a zariadení. Na ich miesta prišli novučičké stroje a zariadenia často vyrobené v USA podľa ulúpených nemeckých patentov a pod dozorom nemeckých inžinierov. Londýnskym a newyorským bankárom to nevadilo. Mysleli si, že majú pred Nemeckom 500 rokov náskok a výrobou im budú Nemci splácať svoje večné dlhy. Lenže: Nemci možno bývali istý čas v jaskyniach a varili si na ohniskách, ale do práce chodili a pracovali na najnovších a najlepších strojoch a zariadeniach. Kým v Anglicku, Francúzsku a Rusku zliepali dokopy nemecký šrot, častokrát objednávajúc si náhradné diely a zamestnávajúc technikov a inžinierov z Nemecka. Tak sa z Nemecka stal špičkový svetový výrobca a vývozca bezkonkurenčnej kvality. A to za niekoľko rokov po skončení vojny. Obrovské obchodné prebytky potom umožnili Nemecku rýchlo zlikvidovať svoje zahraničné dlhy. Podobne to bolo aj s Japonskom.

Z OBETÍ PODVODU - SPRISAHANCI PODVODU

Po vojne najväčší prílev bohatstva zaznamenali v USA. Lenže s prosperitou prišla aj "konzumná spoločnosť". Sú to ľudia, ktorí vidia zmysel života nie v produkovani a tvorení, ale v požívaní, hltaní a spotrebovaní všetkého, na čo siahnu. Kvalita Američana sa už neoceňovala podľa dispozície dobra v charaktere, ale podľa toho, čo a koľko mal a vlastnil.

Tí Američania, ktorým bola česť, pracovitosť a šetrnosť zmyslom života, začali byť zosmiešňovaní a degradovaní. Ten, kto najviac zožral, nakúpil, prehltal a zarobil (či čestne alebo nie, to bolo jedno) sa stal ideálom spoločnosti. Manažéri a podnikatelia v USA prestali myslieť na prosperitu. Prestali myslieť perspektívne, čo bude o desať - dvadsať rokov. Mysleli iba na budúci štvrťrok.

Tak USA začali strácať schopnosť konkurencie v odvetví za odvetvím, stávajúc sa viac a viac závislé na dovoze. Čím viac sa dovážalo do USA, tým viac dolárov odchádzalo do zahraničia. Zahraniční obchodní partneri svoje dolárové prebytky vymieňali za zlato. Potom už netrvalo dlho, kým si aj ten najväčší americký imbecil musel uvedomiť, že ak sa niečo neurobí, v USA neostane ani kúsok zlata na jeden zub. Tak začal nátlak, aby dolárové prebytky západný blok nevymieňal za zlato, ale za americké vládne dlhopisy. Tieto dlhopisy síce platili úroky, neboli však vymeniteľné za zlato - ale iba za doláre. Francúzsky prezident De Gaulle prehladol celý trik, odmietol to a verejne túto schému kritizoval.

Vedel, že v tridsiatych rokoch Američania zrušili vymeniteľnosť dolára za zlato. Pýtal sa - čo ak Američania zasa zrušia zlatý štandard? Potom tie ich vládne obligácie vyplatia tak, že jednoducho natlačia ničím nekryté doláre?! S Nemcami a Japoncami to bolo čosi iné, lebo strašiak v podobe sovietskeho zväzu bol ešte skutočný. Nátlak na nich bol jednoduchý (Nemci a Japonci nemali vlastnú obranyschopnú armádu). Ak nebudete s vašimi dolárovými prebytkami kupovať naše dlhopisy a dolár skolabuje, my sa budeme musieť stiahnuť a nechať vás napospas komunistom. Na tento argument sa im však De Gaulle vykašľal. Vystúpil z NATO s tým, že Francúzsko sa radšej bude brániť samo, než by malo byť "pajácom", ktorý si nechá vymeniť svoje bohatstvo za kúsok papiera garantované konzumnou spoločnosťou. "Našu, francúzsku záhradu nedám do opatery americkému capovi!" - povedal De Gaulle a naďalej žiadal za dolárové prebytky zlato. Chvíľu sa ešte zlatý štandard držal, ale vietnamská vojna bola veľmi drahá. Z nej neprišli do USA žiadne strojné zariadenia alebo patentová dokumentácia, ale len debny s pozostatkami amerických vojakov. Doma sa búrili černosi a žiadali väčší kus amerického koláča.

Prišiel rok 1974 a stalo sa to, čo (vtedy už nebohý De Gaulle očakával: Shit hit the fan - lajno narazilo do ventilátora) - zlaté rezervy USA na dne! USA zrušili vymeniteľnosť dolára za zlato. Nemci a Japonci nabalení obrovským množstvom amerických vládnych obligácií zasadli totálne zdesení s americkými bankármi. Vážení, ak nechcete, aby sa doláre vo vašich rukách premenili na lajno, musíte s nami hrať tak, aby sa cena

dolára nezrútila. Ak sa to stane, nielenže prídete o miliónové hodnoty uložené v dolároch, ešte aj Rusi vás dostanú (nezabudnime, že sa píše rok 1974). A tak sa z obetí podvodu stali sprisahanci podvodu.

Nešlo len o Nemcov a Japoncov, ale tiež o Angličanov, Holanďanov, Švajčiarov, Arabov, Židov - každého, kto bol nabalený americkými vládnymi obligáciami.

KEĎ BOL DOLÁR ZLATÝ

Newyorskí bankári spočiatku, keď Amerika mala so svetom obchodný prebytok, chceli za svoj vývoz čestnú menu krytú zlatom. Teraz, keď sa karta obrátila a svet mal prebytok s Amerikou, už im chytrácky nezáležalo na zlatom krytí ich "čestnej meny" - dolára. Aj keď sa podarilo udržať hodnotu dolára tak, že boli skrmené do rezerv zahraničných centrálnych bánk, podvodníci z M.M.F. vedeli, že to tak nepôjde donekonečna a príde čas, keď ešte väčšie lajno narazí do ešte väčšieho ventilátora. Vedeli, že ak nenájdu niečo, s čím by mohli vycucnúť svoje doláre nazad, čaká ich totálny kolaps. Ale ako? Vyrábať už pomaly poriadne nevieme nič, akurát len vojenský priemysel máme. Vari máme začať predávať zbrane a vyzbrojiť Nemecko i Japonsko? Len to nie! Japoncom a Nemcom zbrane do ruky nedáme. Počkať, už to máme! Začneme budovať drahý, predražený zbrojný systém - akože na obranu proti Sovietskemu zväzu. Týmto vycucneme zo sveta milióny dolárov s tým, že tento obranný systém bude určený na ochranu Západnej Európy, USA a Japonska. Tak sa zrodil projekt "Hviezdne vojny". V projekte plánovali vytvoriť okolo celej zemegule systém vesmírnych staníc a družíc. Tie by mali zachytiť a zničiť balistické rakety prípadne vypálené proti USA, Západnej Európe a Japonsku. Všetky západné krajiny sa mali podieľať na financovaní tohto projektu, ktorého náklady sa odhadovali na niekoľko miliónov dolárov. Tak, aby sa nielenže stiahli tony a tony bezcenného amerického papiera, ale ešte aby sa aj všetky zúčastnené krajiny dokonca zadžili americkým bankárom. Ako ďaleko sa to dostalo, vieme. Prišiel Gorbačov s perestrojkou a nevedel, čo ďalej. Jeho manželka chcela, aby v Rusku bolo dostať módne veci, tak ako na Západe. Toľko ho otravovala, až chudák Gorbačov za pár fľašiek Coca-Coly, voňaviek, líčidiel a ďalších čačiek podpísal kapituláciu. Projekt hviezdnych vojen padol.

NAJVÄČŠÍ DLŽNÍK PLANÉTY

Ale čo teraz? USA sú ešte stále najväčším dlžníkom na tejto planéte. US doláre, ktoré kolujú vo svete, majú síce väčšiu hodnotu ako je váha zberného papiera, ale nie takú, akú im určuje M.M.F.! Keby sa dnes mali vrátiť všetky doláre, ktoré kolujú vo svete, nazad do USA, a tam by popredávali všetok hnutelný aj nehnuteľný majetok, aj tak by zostali tony a tony ničím nekrytých bankoviek.

Keďže projekt "Hviezdne vojny" padol, vymysleli inú chytrácku schému: Dáme naše doláre na skrmenie bývalým komunistickým krajinám a bude to! Musíme zabrániť výmennému obchodu a všetok svetový obchod musí ísť cez naše doláre. Budeme nútiť všetky postkomunistické štáty, aby si doláre dali do rezerv svojich centrálnych bánk. Aby náš dolár nebol odhalený ako bezcenný, ničím nekrytý kus papiera, budeme vyžadovať, aby si každý štát nechal od nás nadiktovať, koľko je ich domáca mena hodna v pomere k doláru. Aby nezačali tušiť, že nám robia láskavosť - keď nám tie doláre skrmujú vo vlastnej ekonomike - zaúčtujeme im poriadne úroky, 10 a viac percent. Nielenže náš mizerný dolár získa hodnotu, ale ešte k tomu budeme inkasovať aj úroky. Takto, bez pohnutia prstom budeme mať výrobky aj tovar, ktorý potrebujeme na našom trhu!

PRIVATIZÁCIA, KONVERZIA, LIKVIDÁCIA

A cez privatizáciu získame ich najlepšie podniky, ropovody, plynovody, telekomunikácie, atď... To je ono, to je ono, nech žije Havel, nech žije Havel, hurá, hurá! A slovenský zbrojný priemysel? Ešteže to, aby Slováci získali potrebné prostriedky, a nám sa nechceli zadžiť! Pán Havel, podporovali sme vás dvadsať rokov ako dobrého služobníčka bankárov, teraz prišiel čas, aby ste sa nám odvdáčili. Ihneď zlikvidujte slovenský zbrojný priemysel! A tak sa aj stalo. Ten beštiálny, pokrytecký ksicht nikto nezabudne, keď odôvodňoval "potrebu" likvidácie nášho zbrojného priemyslu.

Je však rok 1994. Česká republika je na šiestom mieste na svete vo výrobe a vývoze výrobkov vojenského zbrojného priemyslu! A Havel? Prečo nepodá rezignáciu ako potvrdenie jeho protivojenských, humánných princípov? To nie! Len si sedí na Hrade, tichúčko ako lajno v tráve.

Čo ale spôsobuje takú zlovestnú devastáciu v ekonomikách, je nielen kasínový efekt nasadený cez úroky M.M.F. Zlovestný je fakt, že celá ekonomika toho-ktorého štátu sa preorientováva na zarábanie dolárovej meny z poza hraníc a na splácanie úrokov za hranice. Tak sa potom stane, že stavbári sú nezamestnaní, fabriky na stavebniny nemajú odbyť - veľa ľudí pritom nemá kde bývať. A to všetko preto, lebo stavenie a budovanie vo svojej vlasti, pre vlastný národ, neprodukuje žiadne doláre na splácanie úrokov za hranice! Ale to nie je všetko! Naše odvetvia, ktoré produkujú na vývoz za doláre, sú síce vpustené na dolárové trhy, ale s podmienkou, že na náš trh si vpustíme napríklad poľnohospodárske výrobky, stavebný materiál a množstvo iných vecí. Naše fabriky ich síce môžu vyrábať, ale prepúšťajú ľudí, lebo nemajú odbyť. Takto postupne a isto národ aj štát upadá do mizérie. Len hŕstka vládných úradníkov, export-import operátorov, maklérov,

bankárov, agentov a sprostredkovateľov si žije v blahobyte. Zostatok populácie, aj keď robí od rána do večera, živorí. A tu sme pri podstate banánových republík. Hústka finančných agentov si kúpi zopár politikov a tí potom odsúhlasia zákony, aké sa im len hodia. Potom skúpia banánové plantáže, určia cenu banánov a stanú sa absolútnymi páňmi danej krajiny. Pravdaže, vždy sa odvolávajú, že to bolo s patričným demokratickým "súhlasom volených zástupcov ľudu": Takto je populácia na veky uväznená v banánovej demokracii. Ľudia tam lopotia od rána do večera, chodia bosí, hladní a otrhaní, bez vzdelania, lekárskej a sociálnej opatery. Zatiaľ malá hústka agentov, sprostredkovateľov, priekupníkov a politikov, či finančníkov, si užíva vo svojich vilách, na zahraničných dovolenkách a svoje deti posielajú do súkromných škôl.

MEDZINÁRODNÝ MENOVÝ FOND DNES ...

M.M.F. a západné štáty sa pustili do veľmi špinavého a úskočného manévrovania, ktorým sa chcú zbaviť bezcenných papierových dolárov. Ide im o to, aby sa postkomunistické štáty nechali vcucnúť do hry s dolárovými žetónmi. Prirodzene s pravidlami, ktoré sú určované, vymýšľané a podľa potreby aj menené prefikáňmi a chytráckymi krupiérmi z M.M.F. Ako sme už spomenuli, západné krajiny sú naložené ničím nekrytými dolármi. Tieto doláre v súčasnosti plnia úlohu hracích žetónov. Presne ako v kasíne: v kasínoch vás pustia k hracím stolom, ale najprv vám vymenia ozajstné peniaze za žetóny. Tak isto vás pustia na Západ obchodovať, ale najprv si musíte kúpiť ich žetóny. Ochotne vám ich aj požičajú, len sa musíte zaručiť niečím ozajstným a hodnotným.

Teraz už určite pochopíme CELÝ FÍGEL:

Niekoľko biliónový americký dlh držia najviac Nemci a Japonci. Teraz oni chcú za tieto papiere dostať ozajstné a hodnotné veci. Nemôžu však jednoducho prísť do USA a tam si za ne nakúpiť suroviny, tovary a iné hodnotné veci. Keby sa o to pokúsili, spustili by takú infláciu, ako vo Weimarskej republike po prvej svetovej vojne. S miliardovými bankovkami amerických dolárov naložených na taligách by sa chodilo na bežný nákup potravín. Čo by z toho mali Nemci, Japonci a ostatné západné krajiny, ktorých banky držia niekoľko biliónový americký dlh? Čo by mali z ich obligácií, ktoré dostali od Američanov za posledných 50 rokov za ich špičkové a bezkonkurenčné výrobky? Tak akurát polovičku masla a možno ešte kilo chleba - horor na to čo i len pomyslieť! A pritom západné krajiny, najviac Nemecko a Japonsko žijú s týmto tajným hororom od chvíle, keď zistili, že USA už došlo zlato, a preto nebudú môcť vymeniť doláre v pomere jedna unca zlata za 35 dolárov. Tento horor bol ale vyvážený strachom zo Sovietskeho zväzu. Keďže Japonsko a Nemecko nemali a ani doteraz nemajú vybudovanú nezávislú obranu, museli prehltnúť všetko, čo im ich ozbrojený corgoň - ochranca naservíroval. Teraz, keď už neexistuje Sovietsky zväz, majú jediný cieľ: vyvrátiť všetko, čo im bolo servírované posledných 50 rokov. Zbaviť sa svojich stuchnutých dolárov, ale tak, aby za ne dostali niečo ozajstné a hodnotné a aby nespustili infláciu, v ktorej by boli dočista vymazaní. Čo tieto dve spolu najsilnejšie ekonomiky sveta, Japonsko a Nemecko, začali robiť? Začali zámerne zostavovať multimiliardové deficitné štátne rozpočty. Tak začínajú odkrajsť pre seba viac a viac zo svetového ekonomického koláča. Robia väčšie a väčšie štátne deficity so zbožným želaním, či tajným cieľom, aby tieto ich štátne deficity dosiahli výšku amerických vládnych obligácií, ktoré sami vlastnia. Takýmto spôsobom dolár nezastihne katastrofický kolaps dovtedy, kým si oni nepozvážajú úrodu do svojej stodoly.

Ak sa im to podarí a oni sa zadžia svetu biliónovými sumami, ako sú im USA zadžené dnes, budú na čistom. Budú dýchať čistý vzduch a keď potom dolár padne - nevaďí. Oni už budú mať pšenicu zo sveta vo svojej stodole a šunku vo vlastnej špajze.

KEĎ PRÍDE VYSNÍVANÝ ČAS

To bude ten vysnivaný čas, keď Japonci a Nemci budú opäť svojimi vlastnými páňmi a budú robiť, čo oni chcú. Co keď sa potom dolár zrúti? To im už bude jedno. Zrútiť marku a jen a svet bude vyplatený papierom, na ktorom budú natlačené nielen doláre, ale aj nemecké marky a japonské jeny v biliardových denomináciach. Potom im už chytrácki newyorskí bankári nebudú nič viac diktovať. Dovtedy však hrajú a budú hrať túto hru s napätím a vzrušením hazardných hráčov. Dnes, keď sa rozprávate s newyorskými bankármi a medzinárodnými finančníkmi, otvorene vám priznajú, že celý západný finančný systém je jedna veľká "pyramid scheme", u nás známa ako hra "For you". Každý z nás túto hru isto pozná. Podstata tejto hry je, že jeden - prvý kto hru začne, si nájde zopár hlupákov, ktorí sa nechajú vcucnúť a pošlú mu peniaze za NIČ. On zarobí prvý, potom zarobia aj ďalší hlupáci v poradí, ak si nájdu takých istých hlupákov, ktorí zasa im pošlú peniaze za NIČ. Tak to ide až do času, keď sa hlupáci minú. Potom hra krachne. A to tak, že tí na konci síce pošlú peniaze predošlým za NIČ, ale im už nikto nepošle peniaze za NIČ.

A tu máme celý DOLÁROVÝ ŠVINDEĽ ako na dlani. Prvé boli USA, ktoré si našli hlupákov. Tí im dali ozajstné hodnoty za NIČ (za kúsky papierov -americké vládne obligácie). Teraz títo hlupáci hľadajú ďalších hlupákov, aby urobili to isté - dostali niečo ozajstné a hodnotné za NIČ (ich kúsky papierových dlhopisov). V tejto hre M.M.F., ktorú všetky postkomunistické štáty hrajú s dolárovými žetónmi, sú možné len dva výsledky a OBIDVA V NÁŠ NEPROSPECH!

Akokoľvek geniálne budeme s nimi hrať, na konci hry oni zaručene, s matematickou určitosťou získajú všetko naše, čo má ozajstnú hodnotu a my budeme mať od nich veľké NIČ.

Prvý možný výsledok: Kasínový efekt sa ujme v našich ekonomikách. Budeme si musieť požičiavať, platiť úroky a krachovať a ešte viac si požičiavať, platiť ešte väčšie úroky a ešte viac krachovať a tak dookola. Až kým M.M.F. a bankári nebudú vlastniť všetko a my nebudeme podnájomníkmi vo vlastnej zemi. Potom dolár určite nekrachne, lebo bude krytý prácou a celým majetkom postkomunistických krajín.

Druhý možný výsledok: Postavíme sa hospodársky na nohy ako Japonci a Nemci. Západ nám bude platiť v dolároch a vyrovnáme si celý zahraničný dlh. Potom postupne sa nám budú viac a viac zadlžovať. Keď nám už budú dlhovať aj svoje gate, jednoducho nechajú dolár padnúť a výsledok našej práce sa v momente premení na bezcenné lajno! Túto hru hrať nechceme a marxizmus tiež odmietame. Čo nám ostáva?

JE TRETIA CESTA MOŽNÁ?

Otázka by vlastne mala znieť: Ako to, že nevieme o tretej možnej ceste! A odkiaľ tu máme vo všetkých postkomunistických štátoch všelijakých odborníkov, umelcov a zlepšovateľov... á la Schmógnerová, Kňazko, Mikloško, Čarnogurský a iní? Tí nám budú tvrdiť na svoje životy, že tretia cesta nie je možná. Odkiaľ a ako sa takíto ľudia stali odborníkmi na nemožnosť tretej cesty? Veď nikto sa nepamätá, že by sa otázka tretej cesty niekedy, niekde seriózne rozoberala! Táto záhada sa nám vyjaví, keď zistíme, že títo ľudia boli vychovávaní v marxizme. Ich myseľ bola vymývaná marxistickými predstavami, že ekonomika je buď kapitalistická, kde súkromníci vlastnia výrobné prostriedky, alebo komunistická, kde všetky výrobné prostriedky vlastní štát. Podľa tejto marxistickej teórie ekonomiky nič iné neexistuje! S takto vymytými mozgami, keď videli, že marxizmus krachol, sú presvedčení, že kapitalizmus (ako ho definoval Marx) musí byť tá pravá a jediná cesta. Vôbec si neuvedomujú, že používaním marxistickej definície hádžu do jedného vreca tých, čo vlastnia výrobné prostriedky a produkujú hodnoty spolu s tými naničhodníkmi, ktorí vo svojom živote nevyprodukurujú absolútne nič. Len strávia svoje životy požičiavaním, manipulovaním a špekulovaním s peniazmi a okrádajú pomocou všelijakých švindľov a podvodov všetkých tých, čo produkujú ozajstné hodnoty, či už vlastnia výrobné prostriedky alebo nie. A to je podstata diagnózy marxistickej mysle. V normálnej ekonomike ten, kto produkuje ozajstné hodnoty, ak by ich prestal produkovať, nemohol by sa ďalej rozvíjať a prosperovať. V kasínovej ekonomike úrokového finančníctva práve tí, čo nič neprodukurujú, sa najviac rozvíjajú a prosperujú na úkor a účet tých čo produkujú. Toto je správne rozlišovanie rozdielov medzi ekonomikami - a nie debilné rozlišovanie na základe toho, kto vlastní alebo nevlastní výrobné prostriedky.

Za posledných 100 až 150 rokov nás operátori a obsluhovači kasínovej ekonomiky tak ohlúpli, že ak dnes niekomu čo len spomenieme možnosť bezúrokového financovania ekonomiky, tak mu dych vyrazí a zalapá po vzduchu. Tu máme aj odhalené tajomstvo, prečo všetci finančníci, špekulanti a kadejakí šorošovci, vždy boli a sú do tohto momentu, tak dojemne starostliví o zabezpečenie "vzdelávania" budúcich generácií. Prečo ich súkromné nadácie ročne vynaložia miliardy dolárov na toto „vzdelávanie“. Áno, ide im o "vzdelávanie". A ešte aké! Pre týchto švindľov a chytrákov je životne dôležité, aby keď človek ukončí "vzdelávanie", bol taký ohlúpnutý a mozog mal taký vymytý, aby si myslel, že financovanie na úrok je niečo normálne a ináč to ani nemôže fungovať. Preto sa Džordž Šoroš tak dojemne stará o "vzdelávanie" našich slovenských detí od veku 3 rokov! Ak sa šorošovcom nepodarí udržať v permanentnom ohlupovaní ďalšie a ďalšie generácie, to bude ich koniec. A vedia, že ten ich koniec nebude vôbec zamatový.

HISTORICKÉ KORENE TRETEJ CESTY

Za čias Homéra, ako aj stáročia pred ním, si Aténčania žili, prosperovali a rozvíjali sa v bezúrokovovej ekonomike. Keď sused niečo potreboval, bolo mu požičané a on potom všetko vrátil. Tak kázala česť a dôstojnosť každého Aténčana. Absolútne nemysliteľné bolo žiadať od niekoho viac, ako mu bolo požičané. Ako a presne kedy sa v antických Aténach začalo požičiavanie peňazí na úrok, nevieme zistiť. Že však kasínový efekt začal devastovať aténsku spoločnosť, to vieme celkom isto. Jasne sa to javí z Drakonových zákonov, z roku 621 pred naším letopočtom. Zákonodarca Drakon nevedel alebo nechcel vedieť, že požičiavanie peňazí na úrok spôsobí v ekonomike kasínový efekt, následkom ktorého sa zákonito a s matematickou určitosťou požičiavači peňazí zmocnia absolútne všetkého, čo aténsky ľud vytvoril po stáročia od založenia Atén. Hfštka požičiavačov peňazí vytvorila oligarchiu, ktorá držala pod svojou kontrolou všetky finančné zdroje Atén. Ostatná populácia, aby mohla vôbec prežiť, bola nútená si požičiavať peniaze a platiť úroky aj na tie najzákladnejšie životné potreby. Takto boli ľudia daní napospas svojvôli, vrtochom, roztopaši a záľubám aténskej oligarchie. Ľud dohnaný do zúfalstva sa búril. Oligarchia to videla a bolo jasné, že ak niečo nepodnikne, dôjde ku krvavej revolúcii a všetkých ich pozabíjajú. Čo urobili? Prestali požičiavať peniaze na úrok? Kdeže! Poverili Drakona, aby zostavil kriminálny kódex na ich ochranu. V tomto kódexe Drakon povolil, aby dlžníkov, ktorí neplatili úroky, mohli predať do otroctva. Zaviedol trest smrti za zaháľanie. Za drobné krádeže, napr. za ukradnutie jablka alebo kapusty dal trest ako za vraždu. Keď sa ho pýtali, prečo dal pre väčšinu priestupkov trest smrti, odpovedal: Malé priestupky si to zaslúžia a pre väčšie zločiny väčšie tresty nemám. Takto to išlo asi 30 rokov. Keď si už aj oligarchia uvedomila, že teroristické Drakonove zákony ich nezachránia a celý aténsky štát speje ku skorému zániku, poverili múdreho a rozvážneho Solónu (okolo r. 594 pred n.l.), aby zostavil nové zákony. Solón vyrastal počas krutých Drakonových zákonov a pozorovaním zistil, že príčinou, pre ktorú sa celý aténsky štát rúti do záhuby, je nie

lenivý, zlý a zlodejský aténsky ľud, ale požičiavanie peňazí na úrok, čoho následkom sa ocitla celá populácia Atén v otroctve a pod kontrolou hrstky oligarchov.

ČO UROBIL SOLÓN

Čo Solón urobil? Zrušil predaj dlžníkov do otroctva; občanov predaných do zahraničia vykúpil nazad a zrušil úroky za pôžičky. Úroky, ktoré už boli vyplatené, započítal ako amortizáciu, a tak zrušil zadĺženie populácie. Do Atén pozval remeselníkov, aby zaučili nemajetných, poskytol bezúročné pôžičky na zadováženie remeselníckych dielní a manufaktúr. Áno, moji milí, toto bol ekonomický základ zlatého veku Atén, z ktorého vzišla úžasná kultúra, umenie a veda, ktoré sa stali základom našej civilizácie a ktoré dodnes obdivujeme. Aj keď odvtedy prešlo viac ako 2.500 rokov, nikto a žiadny štát sa nevyrovnal tomuto jedinečnému prínosu. Atény sa stali najmocnejším štátom Grécka, ktorému bola schopná konkurovať iba ďalšia grécka bezúroková ekonomika - Sparta. Ostatné grécke mestá - štáty nemali zákonom zakázané úrokové požičiavanie peňazí. Ich vládnuce oligar

chie nikdy neboli schopné zmobilizovať na 100 % svoju populáciu k obrane v prípade vojny so susednými štátmi. Naopak, občania sa často vzdali bez boja, len aby videli svoju kasínovú oligarchiu porazenú. Takto sa väčšina miest dostala pod nadvládu Atén alebo Sparty. Zatiaľ čo Atény a Sparta sa vysilovali v bojoch za ovládnutie celého Grécka - jeden proti druhému, ak práve neodrážali invázie Peržanov - bezúročná ekonomika Macedónskeho kráľovstva sa len rozvíjala a rozvíjala. Aj zásluhou jej dobre vycvičenej a oddanej občianskej armády, ktorá zaručila macedónskej ekonomike nerušený bezúročný rozkvet. Keď prišiel na macedónsky trón Filip II., jeho génus sa vyjavil nasledovne: vyzozoroval, že okolité grécke štáty mali kasínové ekonomiky a vládli tam oligarchie. Keď dostal správy, že v tom, či onom meste kasínový efekt úrokového financovania hrdúsi populáciu, čo urobil? Jednoducho začal poskytovať bezúročné pôžičky. Tak odstavoval a neutralizoval miestne vládnuce oligarchie, ktoré si držali moc pomocou úrokových pôžičiek. Ak sa z času na čas aj niektoré oligarchie pomocou žoldnierov postavili na odpor, Filipova dobre cvičená armáda za výdatnej pomoci miestnej populácie hravo takýto odpor rozprášila. Preto sa grécke mestá pridávali k Filipovi a volali ho osloboditeľ. Preto sa po "dobyť" mesta mohol prechádzať neozbrojený a bez telesnej stráže medzi miestnymi občanmi. Takto sa kráľ Filip II. stal nie vládcom, ale hegemonom (ten čo vedie - vedúci) celého Grécka. Kasínová oligarchia ho dala zavraždiť v roku 336 pred n.l.. Na tieto základy nastúpil Filipov syn Alexander Veľký a stal sa pánom vtedajšieho celého sveta. Po smrti Alexandra Veľkého grécka ekonomika zas postupne zdegenerovala do kasínovej. Po nej zákonito nastúpila nová sila bezúrokovvej ekonomiky - Rím.

K ROZKVTU BEZ ÚROKOV

Po dôkladnom preštudovaní histórie antického Ríma zistíme, že základy a počiatky vzostupu Rímskej ríše sú založené na bezúrokovvej ekonomike. To, že sa Rím stal vládcom sveta, bolo zásluhou rímskych štátnikov. Keď videli, že úrokové finančníctvo sa opakovane vkráda do rímskej ekonomiky, mali silu, odvahu a rozum zákonom zakázať požičiavanie peňazí na úrok. Lenže aj dobré veci majú - žiaľ - koniec. Keď prišiel čas, že sa nenašiel nikto, kto by sa postavil proti kasínovej oligarchii, zadovážili si finanční upíri povolenie požičiavať peniaze na úrok. Bacil skazy a istež záhuby bol do Rímskej ríše naočkovaný a následný kasínový efekt vykonal svoje. Rozprávkovo bohatá oligarchia na čele s imperátorom sa už nestarala o verejné dobro, ale len o svoje záľuby, vrtochy, roztopašnosti a svojvôle. Keď Rím stál zoči-voči bezúrokovým ekonomikám barbarov a bezúrokovvej teórii kresťanstva, jeho pád nasledoval s matematickou určitosťou.

Na počiatku vzniku kresťanstva, kresťanská viera absolútne a bezpodmienečne zakazo

vala požičiavanie peňazí na úrok. Požičať svojmu blížnemu a žiadať viac (úrok) by vás zaručene dostalo do večných pekelných plameňov. Povedľa kresťanstva sa objavilo mohamedánstvo, ktoré do dnešného dňa zakazuje požičiavanie na úrok. Ako to, že mohamedánstvo, popri kresťanstve, malo taký raketový vzostup a takmer ovládlo svet?

Zatiaľ čo ranní kresťania pálili a ničili výsledky gréckej aj rímskej kultúry, umenia a vedy, mohamedáni naopak odpisovali, zachytávali a rozmnožovali tieto výsledky. Mnohé antické diela poznáme dnes len vďaka odpisom mohamedánskych mysliteľov.

Zatiaľ, čo ranní kresťania sa postarali o dobu temna v Európe, mohamedánski Arabi si vytvorili svoju tisícročnú saracenskú ríšu, založenú na bezúrokovvej ekonomike. Dosiahli taký rozmach, že sa pred nimi triasol celý svet. Čo urobili Saracéni po dosiahnutí vrcholu rozkvetu? Neuvedomili si, že základom ich rozkvetu bolo prevzatie antickej kultúry, vedy a umenia. Z Mohamedových učení jediné čo malo hodnotu pre ich ekonomický vzostup, bolo zakázanie úrokov. Od dobroty nevedeli čo robiť, tak si zaumienili "vylepšiť" a "zdokonaľiť" mohamedánstvo tým, že odstránia z neho všetko, čo nepochádza od Mohameda. Teraz oni začali páliť a ničiť všetko, čo pochádzalo z antiky - Grécka a Ríma. Pravý opak nastal v tom čase v Európe, kde sa zásluhou Karola Veľkého začala šíriť antická kultúra. Pomaly, ale isto sa rozširovala najprv po kresťanských kláštoroch. V tom istom období saracénskej ríše, v Číne rozkvitá a prosperuje ďalšia normálna bezúroková ekonomika mandarínskej ríše. Tam sa aj po prvý raz objavujú papierové peniaze. Historici sa zhodujú, že v tomto období Čína dosiahla vrchol rozkvetu kultúry bohatstva a mieru, ktoré trvali celé

stáročia. Potom sa však mandarínska ríša, uspatá mierom a prosperitou, stala ľahkou korisťou ďalšej bezúrokovej ekonomiky -mongolských kmeňov.

Bezúroková ekonomika vstúpuje silný zmysel pre česť a dôstojnosť do každého národa. Tak to bolo aj s Mongolmi. Zo začiatku museli Mongoli odrazať agresiu a ponížovanie. Z týchto konfliktov však vyšli ako víťazi a onedlho ovládli taký kus sveta, ako nikto pred nimi alebo po nich. V mongolskej ríši zaviedli papierové peniaze bez inflácie a bezúrokové štátne financovanie. Rozpad začal vtedy, keď sa potomkovia Džingischána nezhodli. V čase úpadku mongolskej ríše sa v Európe začínajú objavovať (v Taliansku, Nemecku, Holandsku) prvé papierové "peniaze" v podobe potvrdeniek vkladov. Na tieto vklady sa neplatili úroky a neboli robené ani úrokové pôžičky. Obchodník mohol predávať a kupovať s papierovými potvrdenkami, ktoré mu vystavila banka, keď do nej vložil strieborné alebo zlaté mince. Takto vznikli čestné, neinflačné peniaze, absolútne bez úrokového zaťaženia štátu.

Následkom boľ obrovský rozmach produktívnych aktivít. V intelektuálnej sfére nám priniesli znovuzrodenie antickej kultúry a myslenia v Európe - RENESANCIU. Treba ešte uviesť bezúrokovú ekonómiu anglických kolónii v Amerike? Tie dosiahli takú prosperitu, že anglická banka cez anglického kráľa im vyhlásila vojnu.

AKO TO BOLO V NEMECKU

Ale načo chodiť tak ďaleko do histórie? V roku 1935 začalo Nemecko vydávať svoje bezdlhové a bezúrokové peniaze. Počas 5 rokov sa z totálne zruinovaného štátu stala svetová mocnosť. A nechýbalo veľa, aby sa stala pánom tejto planéty. Celá vojna bola financovaná bez zlata a aj bez zahraničného dlhu. Boli potrebné štyri svetové mocnosti a zdroje celej planéty, aby Nemecko porazili. Obrovskému intelektuálnemu rozkvetu Nemecka v tom období môžeme ďakovať za to, že dnes priletíme z Londýna do New Yorku za tri hodiny, že sa človek dostal na Mesiac a späť, že sú dnes už samozrejmosťou vesmírne lety a kopa iných vecí, ktoré boli vyvinuté zo spomenutej patentovej dokumentácie Nemecka, ulúpenej Američanmi na konci druhej svetovej vojny. Skúmaním ruskej histórie za posledných 3000 rokov odhalíme podstatný fakt: Úrokové finančníctvo neprodukuje nič dobré, čo by nemohlo vyprodukovať bezúrokové finančníctvo. Zato ale produkuje niečo diabolsky zlé a škodlivé, čo bezúrokové finančníctvo neprodukuje! A to je úskočná, naničhodná a ničomná oligarchia. Títo naničhodníci sú absolútne nepotrební pre ďalší rozvoj našej vlasti, nášho kontinentu i našej planéty a okolitého vesmíru. Potrebujeme my a celé ľudstvo stavať domy, cesty, mosty, konštruovať a zostrojovať techniku a platiť za to niekomu úroky? Alebo máme zakladať kolónie na druhých planétach, aby sme týmto ničomným synom Satanovým mohli platiť úroky? Aby sme pochopili, čo tieto oligarchie investujú do sebazáchovy, zjaldíme si v Bratislave do knižnice Amerického veľvyslanectva. Tam si nájdeme Annual register of grant support, The foundation directory a podobné publikácie. Sú to obrovské, ťažké zväzky, v ktorých sú zoznamy tisícok nadácií a rôznych inštitúcií. Mnohé z nich sú zamerané na podporovanie a šírenie kasínového ekonomického usporiadania sveta. Dnešná oligarchia je omnoho skúsenejšia ako oligarchia antických Atén. Dobré vie, že zavedenie nových Drakonových zákonov pre vlastnú ochranu, by pre nich znamenalo rýchly a krvavý koniec! Čo im ostáva na udržanie si svojho kasínového ekonomického systému? Jedine permanentné odvádzanie pozornosti od seba, rozptyľovanie faktov, ktoré vedú k odhaleniu a dokonca nehanebné ohľupovanie ľudí ako aj nekonečné vymývanie mozgov. Uvedieme si pár príkladov, čím majú vymyté mozgy tí, ktorí zvrhli v marci 1994 demokraticky zvolenú slovenskú vládu.

VYMÝVAČKA MOZGOV ČÍSLO 1

Trhová hodnota produktov sa vraj určuje ponukou a dopytom. Týmto nás ohľupujú. Ako by sa ináč a lepšie, presnejšie a spravodlivejšie nedala určiť hodnota produktu. Na odhalenie tohto bludu si uvedieme príklad. Šmógnierka si kúpi fungel nový televízor za 20.000 Sk. Donesie ho domov a keďže nemá čas, lebo musí bežať schvaľovať lacný výpredaj slovenských podnikov, všetko položí na zem do obývačky aj so záručným listom a účtom. O chvíľu sa vláme do bytu Dežo Borzasto. Uvidí zabalený nový televízor, účet a záručný list hneď vedľa. Všetko schmatne a davaj preč, rovno na trhovisko. Kamarát Lajoš tam má prenajatý pult. Dežo položí televízor na pult a začne vykrikovať: "Televízor, nech sa páči, televízor!" Ide okolo strážmajster Babočka, ktorý spozná Deža, lebo v minulosti už mal s ním do činenia za vlámačky. Babočka skontroluje Deža a ten mu ukáže pokladničný blok, dokonca aj záručný list s pečiatkou. Strážmajster čosi tuší: No dobre, tak si si ho Dežo kúpil, ale prečo ho hneď predávaš? A čo by som ho nepredával, šak máme trhovou ekonomiku. Tak kupujem a predávam. Strážmajstrovi to nedá a obďaleč pozoruje Deža. Ľudia chodia okolo a pýtajú sa, po čom ten televízor predáva. - A koľko ponúknete? Šak máme trhovou ekonomiku, vy musíte mne ponúknuť cenu. Gazdinky ale nenúkajú nič. Až tu zrazu ide okolo jeden padgurážený páňko. Vo vrecku má 2.000 korún a len tak, zo žartu povie: Dám dve tisícky. Dežo zajasá. Dobre! Natiahne predĺžovačku, vyskúša televízor, všetko funguje. Náš páňko mu dá 2.000 Sk, natešený zbalí televízor a davaj preč, aby si to Dežo náhodou nerozmyslel. Strážmajster to všetko pozoruje a vidí, že 20.000 korunový televízor Dežo predal za 2.000 Sk. Aj keď niečo tuší, zasiahnuť nemôže. Ako Dežo povedal, je "trhová ekonomika". Hneď na druhý deň si sám páň generálmínister vnútra dá predvolať celý policajný zbor. Osobne sa im prihovori: Včera sa niekto vlámal Šmógnierke do bytu a ukradol jej televízor aj s papiermi. Ten, kto zistí páchatela, bude ihneď povýšený a ja ho osobne vyznamenám. Hneď sa hlási strážmajster Babočka a o pol hodiny Dežo Borzastó sedí v base. Po televízore však ani stopy, keďže kupujúci páňko rýchlo zmizol. Na súde sa Šmógnierka súdi s

Dežom o náhradu vo výške 20.000 Sk. Dežo hovorí: Pán sudca, Šmógnerka chce ode mna 20.000 korún, čo padla na hlavu? Šak já sem ten televízor predal za 2.000 korún. Šak aj strážmajster - teraz už kapitán Babočka, tuto vám to dosvedčí! 2.000 korún Šmógnerke vrátim, ale 20.000 korún jej nedám! Já, aj keď sem vlačač, ale sprostý sem není. Šak aj sám minister vám dosvedčí, že ponuka a dopyt na trhu určujú cenu. A trh určil cenu jej televízora na 2.000 korún. Tu sa ohlási Šmógnerka a požiada o odročenie procesu s tým, že prinesie viac dôkazov o cene televízora.

Na druhý deň súd pokračuje. Šmógnerka prinesie kopu papierov. Tuto, pán sudca, je overené potvrdenie o cene obrazovky televízora, tu o cene diód, tu o cene tranzistorov, tu o cene spínačov, tu o cene elektronických obvodov a dosiek, tu o cene odporov, atď. Šmógnerka vydokumentuje cenu všetkého, z čoho bol televízor zmontovaný, aj čo stála práca a réžia továrne, kde bol zmontovaný ukradnutý televízor a zakončí s dokladom potvrdzujúcim výšku rabatu predajne, kde ho kúpila. Všetko to spolu činí 20.000 Sk. Náš múdry a rozvážny sudca všetko dôkladne skontroluje, poprezerá a vynesie rozsudok: Drahý Dežo, logika tvojej obhajoby ukázala, že ty si obyčajný ničomný a naničhodný chytrák a klzký špekulant. DÁVAŤ HODNOTU PRODUKTU NA ZÁKLADE DOPYTU A PONUKY V NORMÁLNOH A OZAJSTNOM SVETE JE ABSOLÚTNY NEZMYSEL! KAŽDÝ VYPRODUKOVANÝ PREDMET MÁ SVOJU PODSTATNÚ - VNÚTORNÚ - OZAJSTNÚ HODNOTU. Po anglicky - intrinsic value (z latinského intrinsicus!) TÁTO PODSTATNÁ - VNÚTORNÁ - OZAJSTNÁ (pre skratku použijeme slovo INTRINSICNÁ) HODNOTA SA DÁ VEĽMI PRESNE URČIŤ, A TO NA ZÁKLADE ROZUMU, ČÍSLA, MIERY, POMERU, PROPORCIÍ, INTENZITY, STUPŇOV A PORIADKU! KÝM HODNOTA PRODUKTOV, URČENÁ DOPYTOM A PONUKOU SA ÚPLNE VYMYKÁ ROZUMU A ZAKLADÁ SA NA SVOJVÔLI, NA VRTOCHOCH, ZÁĽUBÁCH, ROZMAROCH, OŠIALOCH, POBLÁZNENOSTI, OHŮRENÍ, PODVODOCH, ŠVINDĽOCH, OKLAMANIACH, NEČESTNOSTIACH A CHAOSE. Takto určená hodnota sa správne nazýva vrtošivá - po anglicky WHIMSICAL VALUE. Preto je absolútne zavádzajúce vymývanie mozgov, keď niekto zámerne nazýva (WHIMSICAL VALUE) VRTOŠIVÚ HODNOTU - TRHOVOU HODNOTOU (MARKET VALUE)! TRHOVÉ HODNOTY SÚ DVE: INTRINSIC (podstatná - ozajstná - vnútorná) a WHIMSIC (vrtošivá - lietavá - blúznivá).

VYMÝVAČKA MOZGOV ČÍSLO 2

Aby Slovenská koruna mala medzinárodnú hodnotu a mohli sme vôbec obchodovať so zahraničím, musíme mať dolárové rezervy a musíme si nechať nadiktovať od M.M.F. pomer koruny k doláru !!! Toto je ozajstné 24-karátové idiotstvo. Aká bezočivá a nehorázna hlúposť to je, pochopíme z nasledujúceho.

U.S.A. vznikli v roku 1776, ale až do roka 1794 ako obeživo používali španielske strieborné peso. V roku 1794 vydali Američania svoje vlastné doláre, ktoré sa podobali španielskemu pesu. Ako a čím doláre tohto novovzniknutého štátu získali hodnotu? Keď M.M.F. neexistoval, aby im láskavo a milostivo určil cenu? Veľmi jednoducho. Americký kongres v mincovnom akte r. 1792 veľmi presne určil, čo dolár obsahuje, a to takto: 371,25 trójskych zrníek čistého striebra alebo 24,75 trójskych zrníek čistého zlata. (Používali systém váh pochádzajúci z francúzskeho mesta Troyes). Podstata hodnoty amerického dolára ako aj španielskeho pesa nezávisela od toho, či je tam anglický, alebo španielsky nápis, ale od veľmi presnej definície obsahu. Papierové bankovky potom boli čestné, neinflačné, lebo boli zameniteľné na požiadanie za strieborné alebo zlaté mince. A preto bol americký dolár prijatý hocikde na svete. Amerika mohla veselo rozvíjať medzinárodný obchod nie preto, že určovala druhým koľko je dolár hodný v ich domácej mene, ale práve naopak. Keďže obsah dolára bol veľmi presne definovaný, tak aj Francúzi, Nemci, Angličania, Číňania, Japonci, Španieli, Turci, Arabi a ostatné národy i štáty si vedeli určiť samé pre seba hodnotu dolára s presnosťou na desatiny, stotiny, tisíciny, aj milióntiny. Keďže si doma vedeli určiť v ich vlastnej peňažnej mene, koľko má hodnotu 371,25 trójskych zrníek striebra alebo 24,75 trójskych zrníek zlata - a čo si potom oni za to budú môcť kúpiť. Toto je podstata a základ čestnej medzinárodnej zameniteľnosti peňazí. URČIŤ PRESNE ČO A KOĽKO PEŇAŽNÁ MENA OBSAHUJE. Nech si potom už ostatné národy pre seba doma urobia svoje ohodnotenie obsahu zahraničnej meny - podľa ich vlastných cien. A nie pod hrozbou, vydieraním, zastrašovaním alebo úskočnými špekuláciami, manipuláciami a inými zákernými praktikami nanútiť cenu dolára druhým. Finanční manipulátori perfektne vedia, že americká kasínová ekonomika totálne zlikvidovala presné určenie hodnoty dolára. Dnes ničím ozajstným neurčená hodnota dolára môže pozostávať aj z hodnoty papiera, na ktorom je vytlačený...

URČENIE CENY NAŠEJ KORUNY

Môže mať slovenská koruna medzinárodnú hodnotu bez dolárových rezerv? Áno, a to veľmi jednoducho. Stačí presne určiť, čo a koľko čoho naša koruna obsahuje! Čo, ale môže naša koruna obsahovať, keď nám ukradli naše zlato, aerolínie, loďstvo, obchodnú banku, atď.? Nemusíme však nadávať na nich. Na zúčtovanie ešte bude čas. Zatiaľ to, čo nám ukradli, ako aj to, čo neprodukuje v obsahu našej koruny neurčíme. Čím teda určíme obsah našej koruny? Všetkým tým, čo vyrábame, produkuje a dokážeme zarobiť! Kým na určenie obsahu dolára stačilo americkému kongresu v roku 1792 poradiť sa so zlatníckymi odborníkmi, my sa budeme musieť poradiť s odborníkmi a výrobcami tu v našej Slovenskej republike. Zostavíme zoznam vecí a ich množstvo, ktoré hodnota jednej slovenskej koruny obsahuje. Tak si naši zahraniční obchodní partneri môžu presne určiť sami pre seba hodnotu našej koruny vo svojej vlastnej mene. Bude tam všetko: piesok,

štrk, vápno, tehly, cement, obkladačky, plech, rúry, hliník, ovce, kravy, svine, mlieko, syry, stroje, bagre, nakladače, vagóny, lode, boilery, radiátory, atď. Ďalej tam budú služby a práce ako napríklad preprava plynu a ropy, murovanie, obkladanie, inštalovanie, stavanie ciest, priehrad, domov, mostov, tunelov, oprava zubov, operovanie slepého čreva, strojné, elektronické, chemické inžinierstvo - úplne všetko, čo slovenské ruky a um vytvorí a vyrobí. Zoznam bude asi v tejto forme: Jedna Slovenská koruna obsahuje:

1/5 tehly (1 tehla = 5 Sk)
1/160 metráka cementu (160 Sk = metrák cementu)
1/280 kilogramu sviečkovej (250 Sk = 1 kg sviečkovej)
1/13 litra mlieka (13 korún = 1 liter mlieka)
1/1800 m3 dodávky tehlovej steny (1800 Sk = 1 m3 tehlovej steny)
1/100 m2 dodávky vykachličkovania (100 Sk = 1 m2 dodávky vykachličkovania)
1/100 hodiny mzdy murára (100 Sk = 1 hodina mzdy murára).

A tak ďalej, až všetko bude takto určené v obsahu hodnoty našej koruny. Zvlášť si ale dáme pozor na to, aby sme NEURČOVALI v obsahu našej koruny VECI, NAD KTORÝMI NEMÁME MOC, ALEBO NIE JE V NAŠICH SILÁCH ICH VYPRODUKOVÁŤ. Napríklad ropa plyn, zlato, diamanty, raketoplány alebo americké doláre (nevlastníme tlačiareň na doláre). Potom sa zaviazeme na česť a dôstojnosť celého slovenského národa, že za každú označenú sériu papierových peňazí budeme ručiť priloženým zoznamom - presne tak, ako sme určili. Keď toto urobíme, naša slovenská koruna získa medzinárodnú zameniteľnosť ihneď! A my sa pekne poďakujeme M.M.F. a Svetovej banke za ich úrokové švindly, podvody a manipulácie! Takto hocikde na svete si budú môcť zistiť hodnotu našej koruny podľa jej presne určeného obsahu.

Príklad: Američan vyrobí niečo, čo u nás nevyrobíme a my to chceme od neho kúpiť. Zistíme, že on tento výrobok doma predáva za 1000 dolárov. Tak vieme, že aj my musíme dať 1000 dolárov, lebo ináč nám to nepredá. Dolárové rezervy žiadne nedržíme, tak mu musíme dať naše koruny. Ako ale určíme pomer dolára ku korune? Pôjdeme prosiť Šmógnerku, aby išla do M.M.F. a tam to zistila? Bože chráň! My americkému producentovi dáme zoznam, na ktorom je presne určený obsah našej koruny. On si to overí podľa vlastného rozboru, nasledujúcim spôsobom:

keď taká istá tehla, ako na našom zozname stojí USA 45 centov, tak 1/5 tehly	= 9 centov,
keď metrák cementu v USA stojí 11 dolárov, tak 1/160 cementu	= 6,875 centa,
keď 1 kg sviečkovej v USA stojí 15 dolárov, tak 1/280 kg	= 5,3571 centa,
keď 1 liter mlieka stojí v USA 75 centov, tak 1/13 litra	= 5,7692 centa,
keď dodávka 1 kubíka tehlovej murovanej steny stojí v USA 175 USA, tak 1/1800	= 9,722 centa
keď mzda murára na hod. je v USA 15 dolárov, tak 1/100 hod	= 15 centov
keď dodávka vykachličkovania 1 m2 stojí v USA 25 dolárov, tak 1/100	= 25 centov

spolu: 76,7335:7 = 10,9605

Priemerná hodnota našej 1 Sk je teda 10,96 centa. A opačne, keďže 1 dolár má 100 centov, potom $100:10,96 = 9,21$. Tak si americký výrobca (v našom príklade) zistí, že ozajstná hodnota dolára v korunách je jeden USD za 9,21 Sk. Keby sme dnes urobili dolárové ocenenie všetkých položiek, ktoré budú v obsahu našej koruny, došli by sme k cene menej ako 8 Sk za 1 USD! A nie 31 až 33 Sk za 1 dolár! Teraz už vieme, prečo nás tie pochybné osoby z M.M.F. tak naháňajú. Len rýchlo, rýchlo všetko sprivatizovať, aby sme sa nestačili spamätať a prísť na to, ako nás beštiálne okradli. Za fabriku predanú Čarnogorským za 100 miliónov Sk zaplatia takto len 3 milióny 30 tisíc USD a nie 12 miliónov 500 tisíc USD, ako by mali! Na jednom jedinom "sprivatizovanom" podniku nás takto olúpia o 9 miliónov 469 tisíc USD! Ale to nie je všetko. Keď nám predajú napríklad auto za 10 000 USD, nezoberú len 80.006 Sk, ale až 330.000 Sk. Na jednom aute je potom slovenská rodina okradnutá o 250.000 Sk. Lenže, ako by im ani to nestačilo. Predávajú našim deťom žuvačky za 10 Sk, hoci ozajstná hodnota päťkusového balíčka žuvačiek by mala byť 2 Sk. Takto už od útleho veku sú naše deti nehanebne ozbýjané o 8 Sk zakaždým, keď si kúpia balíček žuvačiek...

Medzinárodní finanční hochštapleri, vari si myslíte, že budete donekonečna beztriestne rabovať dôverčivých, nič netušiacich ľudí a udupávať ich do prachu zeme? Že ide naozaj o udupávanie národov do prachu, o tom nemožno pochybovať. Máme tu predsa Debt service (dlhovú službu) - čiže splácanie úrokov za pôžičky, do ktorých nás stačili vcucnúť od roku 1989. V roku 1993 sme zaplatili na dlhovú službu 12 miliárd Sk, v roku 1994 to už bude 23,4 miliardy Sk, v roku 1995 sa očakáva 40 miliárd a v roku 1996 ... ? A neskôr ?

Tu máme kasínový efekt ako na dlani.

Necháme sa darebákmi vo frakoch uvrhnúť do otroctva a zadupať do prachu zeme? Veľ'a času nám už neostáva... Premýšľajme!